

Бурецьвіт

КУПИТИ

Про книгу

У Лірини оригінальний бізнес: вона вирощує і продає незвичайні рослини. У її крамниці є балакучі водорості, співочий кущик, ялинки пристрасті, квітуча папороть та багато інших цікавинок. Свого часу Лірина змінила прізвище та переїхала з іншого міста, щоб мати спокій серед рослин. Але одного разу до крамниці заходить парубок на ім'я Бурецьвіт і починає розпитувати Лірину про орхідею власної долі. На цьому спокійне життя героїні закінчується. Бурецьвіт змушений відшукати свою орхідею, бо інакше на усю його родину впаде прокляття чародія-шахрая. Лірина стає провідником Бурецьвіта, бо має необхідні для цього знання. Їй допомагають колишній грабіжник Мереж і два русалки-чоловіки... Під час випробувань з'ясо вується, що насправді чародій-шахрай полює не на орхідею долі Бурецьвіта, а на долю Лірини...

Марія Ряполова

БУРЕЦВІТ

Анотація

У Лірини оригінальний бізнес: вона вирощує і продає незвичайні рослини. У її крамниці є балакучі водорості, співочий кущик, ялинки пристрасті, квітуча папороть та багато інших цікавинок. Свого часу Лірина змінила прізвище та переїхала з іншого міста, щоб мати спокій серед рослин. Але одного разу до крамниці заходить парубок на ім'я Бурецьвіт і починає розпитувати Лірину про орхідею власної долі. На цьому спокійне життя героїні закінчується.

Бурецьвіт змушений відшукати свою орхідею, бо інакше на усю його родину впаде прокляття чародія-шахрая. Лірина стає провідником Бурецьвіта, бо має необхідні для цього знання. Їй допомагають колишній грабіжник Мереж і два русалки-чоловіки... Під час випробувань з'ясовується, що насправді чародій-шахрай полює не на орхідею долі Бурецьвіта, а на долю Лірини...

В художньому оформленні книжки використані роботи Олени Жигилевич

Copyright © by Calvaria Publishing House, 2010

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, translated, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying or otherwise) without the prior consent in written of Calvaria Publishing House.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Кальварія».

Промоція, права та контракти: Агенція «MSBrand Corporation»

ISBN 978-966-663-292-3

© «Кальварія», 2010

Частина перша. Моя крамниця

У крамниці продавалися різні рослини. Був тут, наприклад, пречудовий кактус, який годувався компліментами. Раз на два дні до нього треба було підійти і наговорити чимало приємного: який він зелений, який гарний, якої в нього унікальної форми колючки. Якщо господар забував підгодувати кактус або говорив компліменти недбало, без почуття, скоромовкою, кактус швидко здихав. Якщо похвали були пересічними, одноманітними та без поетичності, кактус не пропадав, але й не квітнув.

Кактуси брали політики, секретарки, продавальниці з дорогих бутиків, альфонси та охочі вийти заміж дівчатка. Ймовірно, для тренувань. Загалом кактуси розходилися непогано, дехто купував кактуси постійно, тож, мабуть, рослини часто гинули.

Продавалися тут невеличкі трояндові кущики-вампири. Годувати їх треба було власною кров'ю, притискаючи певну частину тіла до шипа, і так — тричі на тиждень. Коштували вони чимало, але, дивна річ, теж мали попит. Багато хто брав на подарунок: колегам, сусідам, родичам (особливо тещі). Деякі купували для себе.

Були тут особливі квіточки, які починали виділяти неприємний дух, коли хтось поряд лаявся поганими словами. Вони потроху розходилися, але значного успіху не мали.

Був у нас і співочий кущик. Його дуже любили діти. Він підхоплював будь-яку мелодію і починав тоненько скиглити, підспівуючи. Іноді співав на самоті. Дорослі неохоче поступалися вимогам своїх нащадків, але все ж купували його.

Навесні та на початку літа хітом були квіти-комарожахалки. Зовні вони нагадували фіалки.

Також мала я в горщиках квітучу папороть. Для естетів.

Загалом у нашій невеликій крамничці вміщалося кількасот різних рослин. Я провела з ними понад два роки, що було цікаво, але зовсім нелегко.

Ночувати доводилося в крамниці. Це було необхідно для того, щоби квітка-сночит могла споглядати мої нічні марення. Крім того, рослини боялися залишатися на ніч самі. Отож, крамниця була і моєю квартирою. Там містилися кухня, ванна, спальня і ще одна кімната, постійно завалена різним непотребом. Зранку я прокидалася під вереск квітки-будила, співала разом зі співочим кущиком, улещувала самозакоханий кактус, давала поїсти себе троянді, доглядала всі інші рослини. Потім відчинялася крамниця і починалося найважче. Я ледь стримувала себе, щоб не повиснути на шиї відвідувачів-чоловіків, настільки сильною була дія «ялинки пристрасті», що здавалася безвинною на вигляд, але була дуже небезпечною. Для демонстрації можливостей квітки-сночиту я дозволяла їй крутити відвідувачам мої власні сновидіння, через що часто червоніла. Показово матюкалася перед горщиком із квітками-вихователями, після чого мусила миритися з неприємним духом. Доводила до істерик плакуче деревце (дуже співчутлива рослина, яка буде лити сльози над вашими проблемами, дрижати, хлюпати, верещати, стогнати і скиглити. Деяким самотнім депресивним особам дуже припадала до смаку). Задовбувала дурними запитаннями кактус мудрості, який, виражаючи схвалення, робив свої колючки шовковими, а в разі несхвалення шалено коловся. Передбачала погоду, розшифровуючи прогнози рослини-метеоролога.

То був ранок понеділка. У понеділок зранку клієнтів зазвичай не було, тому я клопоталася своїми зеленими друзями. Ввімкнула мультики для балакучих водоростей, щоб не відволікали мене, виставила надвір ялинки пристрасті, протерла люстерце перед нарцисом, яке він знову замацав своїми цілунками, і всілася розсаджувати сімейство рожевих кактусів і кактусят, що світилися в темряві, по окремих горщичках.

Це моє заняття було перервано появою відвідувача.

— Вітаємо тебе в нашій оселі, милий друже рослин! — вигукнули біля дверей квітки-автовідповідачі.

Я підвелася.

— Добридень, — привітався молодик.

— Добридень, — озвалася я. — Рада вас бачити у понеділок зранку. Будуть питання — питайте. Я зараз закінчу із кактусами.

— Друзі, прокидаймося, працюймо, — додала я вбік, росли-нам.

Молодик кивнув і почав повільно просуватися крамницею. Ліниві після ночі, рослини не звертали на нього особливої уваги, тільки троянда жадібно потяглася шипиком, а веселе деревце почало потроху пританцьовувати.

За два роки своєї праці тут я вивчила, хто зазвичай які бере рослини, і могла запропонувати людині, яка навіть не мала наміру нічого купувати і зайшла знічев'я, щось таке, від чого вона не відмовилась би. Хоча деякі, бувало, відмовлялися.

Я оглянула клієнта, але з ним не було певної ясності.

«Може, спробувати втелющити йому квітучу папороть або навіть співочий кущик», — подумала я, стягаючи рукавички.

Парубок неквапом обходив мій зелений товар і з легкою усмішкою все роздивлявся.

«Він цікавиться. Значить, треба запропонувати щось незвичайне, не стільки практичне, скільки здатне дивувати. Щось таке, що можна було б вивчати. Може, сночит?» Я відчула неприємне тіпання всередині від думки про чергову демонстрацію властивостей сночиту, але рішуче підійшла до клієнта. Він якраз роздивлявся кущик ягід мрії «асорті».

— Це ягоди райські «асорті», кожна має свій дивовижний смак, ні на що не схожий. Ягоди родить регулярно, але смак ніколи не повторюється. Двічі на рік плоди стають отруйними. Якщо в такий день їх зібрати і засушити, можна потім використовувати... Але це я так. Завжди попереджаю покупців, щоб раптом не потруїлися в такий день. Сьогодні не такий день. Скуштуйте!

Парубок обережно зірвав ягідку і відправив до рота.

— Дивовижно, — вимовив він. — А якщо отруйні ягоди не зривати, наступного дня вони ще будуть отруйними?

— Ні, ягоди стають отруйними тільки два дні на рік, тобто один день на півроку. Щоби зберегти такі їхні властивості, треба їх вчасно зірвати.

— А якщо їх засушити в інший час?

— Засушені вони теж смачні.

— Ага.

— А... може, ви займаєтесь практичною магією і вас цікавить наш асортимент у склянках? — я показала рукою на дальню стінку з полицями, заставленими банками з сухим корінням, різними трав'яними сумішами.

— Ні, дякую, мене цікавлять живі рослини. А в які дні ягоди стають отруйними?

— Це я можу сказати лише після продажу, бо деякі потім навідуються в крамницю по отруту.

Молодик усміхнувся і кивнув.

— Мені здається, вам має сподобатися наша квітуча папороть. Ми маємо їх багато зараз, є синенькі, є рожеві, є червоні з білим, є сині з жовтим, є три- і п'ятиколірні, є такі, що переливаються, що блищать у темряві, є хамелеони.

Я винесла йому невеличку молоду папороть з єдиною ніжною сріблясто-золотистою квіткою.

Він зачаровано розглядав її, вирячивши очі.

— Вона... неперевершена.

— Так, це просто досконалість. Бажаєте вибрати? Вони всі тут, за перегородкою, пройдімо. До речі, оце на перегородці — плющ-душитель. Незамінна штука проти злодіїв. Проходьте, папороті тут.

— Мені подобається ця.

— Так, звісно, але погляньте й на інші.

Він послухався і пройшов за мною. Перед ним постало кілька десятків найрізноманітніших папоротей. Казкове видовище. Віндесь хвилину переводив погляд з однієї рослини на іншу і коментував собі під носа:

— Яка краса!

Я чогось думала, що клієнт обере блакитно-білу з синім візерунком, але він любовно притис до себе перший горщечок, який я йому вручила, і не хотів з ним розлучатися.

Молодик підвів на мене розгублені очі.

— Я, мабуть, візьму оцю, — він хитнув підборіддям на папороть у своїх руках. — Може, потім колись виберу ще, зараз важко.

— Прекрасно! Чудовий вибір! Винятковий смак. Ви з нею навіть чимось схожі.

Я попрямувала до каси.

— Так... — пробурмотів він, — дуже добре, тільки...

— Бажаєте щось іще?

- Так, взагалі-то я шукаю одну рослину...
- Ну звісно.
- Тільки у вас її, мабуть, немає, але, може, ви могли б мені допомогти?
- Все, що в моїх силах.
- Я шукаю орхідею долі.
- Що???
- Орхідею долі.
- Орхідею долі... ви шукаєте орхідею долі... шукаєте орхідею... долі, — я завмерла з занесеними над касою пальцями. За мить отямилась, повернула усмішку на обличчя і з готовністю цвірінькнула: — У нас є орхідея довічного кохання. Щоправда, чоловіки ігнорують цей продукт.
- Ні, мені потрібна орхідея долі.
- Ну... — я вибила чек, відрахувала решту і почала пакувати папороть у спеціальну сіточку. — Орхідея долі — дуже рідкісна рослина. Вона коштує дорожче, ніж уся моя крамниця, разом з усіма рослинами, речами, разом із землею, на якій вона стоїть, і разом зі мною. Втім, я чула, що одну якусь орхідею планують виставити на аукціон.
- Так, але мені потрібна конкретна орхідея долі.
- Тобто... вам потрібна орхідея *вашої* долі?!
- Саме так! — зрадів навіжений молодик.
- Я розсміялася.
- Ви шукаєте орхідею власної долі. Звісно, це ж елементарно. Людина шукає орхідею власної долі. Ви шукаєте орхідею власної долі по крамницях.
- Я не знав, з чого почати.
- Ану ж пощастить, так?
- Ви смієтеся з мене? — незлостиво запитав він.
- Ні, чого ж. Це так природно.

— Втім, ви обіцяли допомогти, — ввічливо промовив відвідувач і мило заусміхався. — Що вам відомо про цю квітку? Що це взагалі таке?

— Ви шукаєте орхідею своєї долі по крамницях і не знаєте, що це таке, — мені чогось стало дуже весело. Я допитливо роздивлялася новоспеченого власника квітучої папороті. Він був середній на зріст, худорлявий, непогано, але якось недбало вдягнений, вилицюватий, зі світло-карими очами.

— Гаразд, присядьте, — я вказала на стілець неподалік від каси і собі вмостилася просто на стіл.

Мій клієнт покійно всівся, навіщось узяв собі на коліна свою сріблясто-золоту квітку.

«Еге, друже, — подумала я, — якби ж ото здобути орхідею долі було так само легко, як квітучу папороть».

— Поговорімо як добрі друзі, — запропонувала я. Він з готовністю кивнув.

— На... нащо вам орхідея долі?

— Ні, кажіть про неї спершу ви.

— Гм. Орхідея долі — це така собі рослинка... Дуже гарна, до речі. Людина, яка знаходить орхідею своєї долі, вона... вона ніби стає господарем своєї долі у повному сенсі цього слова.

Я глянула на нього. Молодика це повідомлення явно не вразило.

— Тобто... над нею більше не владні жодні людські закони, жодні.

— І податки не треба сплачувати?

— Не треба.

— І на червоне світло можна їхати?

— Червоне світло? Оце й уся ваша фантазія? Люди таке без орхідеї роблять.

— Але ж як жити в суспільстві?

— Це ви живете в суспільстві, а власники орхідеї живуть просто разом із суспільством. Воно їм не заважає. Ці люди — вільні, вони отримують усю можливу свободу дій і всю необхідну духовну міць задля того, щоб від цієї свободи не розгубитися. Вони контролюють себе, але більше їх ніхто не здатний контролювати. А головне те, що вони не стають при цьому ледь помітними привидами. Ні, вони змінюють дійсність довкола, перенаправляють енергетичні потоки, скажімо так. Ви знаєте, хто зміг знайти орхідею своєї долі?

— Знаю.

— Я теж знаю. Їх було небагато, і я знаю ім'я кожного. Всі знають. Розумієте, знайти орхідею своєї долі — це все одно, що знайти власного янгола-охоронця і злитися з ним в одну особу. Ти не набуваєш чужої сили, сили ззовні, як це роблять, наприклад, чаклуни, не набуваєш чужих рис, чужих якостей, бо все це й так твоє. Тільки треба знайти орхідею своєї долі. Поки що ясно?

— Так.

— Каву будете?

Не встигла я заварити каву, як з'явився другий відвідувач, відразу за ним третій, а потім їх стало багато. Мені довелося залишити шукача орхідеї пити каву наодинці, а потім і випроводити його, пояснивши, що він може приходити вранці або після закриття крамниці, якщо хоче слухати лекції про орхідею долі. На той момент я вже знала, що його звати Бурецьвіт.

День був жахливий. Діти роздратовали плакуче деревце, і воно цілий день билось в істериці. Хтось поцупив одну ялинку пристрасті знадвору. Балакучі водорості полаялися з відвудувачем, а той не хотів іти, стояв і гримав на акваріум.

Мене покликала якась жіночка. Я підійшла.

— Це справді діє? — спитала вона, маючи на увазі кущик для схуднення, присутність якого в приміщенні зменшувала апетит.

— Так.

— І як швидко слід очікувати результатів?

— Це залежить від того, скільки часу ви будете з ним проводити.

«І від того, як скоро ви викинете його у квартиру», — ледь не додала я. Так, сьогодні я була не у формі.

— Але запевняю вас, що це — найпростіший та найдешевший спосіб схуднути.

— А проти зморщок у вас нічого нема?

Я заперечно похитала головою.

До мене підбіг чоловік, який щойно кидав блискавки в акваріум.

— Продайте мені ці водорості, я їх удома на салат поріжу!

У мене стислося серце.

— На салат? Взагалі-то вони не їстівні.

— Драсьті, — почулося ззаду. Я обернулася.

На порозі стояли два підлітки років тринадцяти.

— Не «драсьті», а добрий вечір.

— А можна ще раз подивитися, як діє сночит?

— Хлопчаки, це ж уже вчетверте. Ідіть купіть собі «Плейбой».

— Ну будь ласка!

— Ні. Дітлашки, якщо ви мене розсердите, я ж на вас натравлю яку-небудь агресивну рослинку.

— Облом. Пішли звідси, — сказав один з них іншому.

Раптом я побачила, що до крамниці зайшов Бурецвіт. Я глянула на настінний годинник. Шоста рівно. Мій новий знайомий — взірець пунктуальності.

— Все. Пані та панове, за п'ятнадцять хвилин зачиняємося; якщо хтось щось бере, підходьте до каси, — оголосила я.

— Я беру кущик для схуднення, — сказала моя нещодавня співрозмовниця.

Я попрямувала до каси, дорогою привіталася з гостем.

За десять хвилин пішов останній відвідувач, я зачинила крамницю і ми з Бурецвітом всілися за столом на веранді.

— У вас усі пальці поколоті, — зауважив він.

— Це все рожа-упир, та й кактуси мудрості додають, — пояснила я.

— Якщо хочете, я можу погодувати сьогодні троянду.

— Завтра, годувати її треба буде завтра.

Бурецвіт приніс тортик, і я нарізала його трикутничками.

— Ну що ж, — я поклала на тарілку шматочок і простягла своєму гостеві, — що ще ми знаємо про орхідею долі? О, фразеологія! Вислів «знайти орхідею своєї долі» в народі означає те саме, що «знайти себе». Ну, це я для загального розвитку. Кхм.

У давні часи, та й зараз, коли чародії вимагають «віддати свою долю», це означає те саме, що «віддати орхідею своєї долі». Тобто, замість власне долі можна віддати орхідею.

Останні кілька фраз дуже зацікавили мого гостя. Він увесь підсмикнувся, і очі його заблищали.

— Це те саме? Що трапляється з тим, хто віддає свою долю, і з тим, хто віддає свою орхідею?

— Трапляється, взагалі-то, різне. Людина, що віддає долю, втрачає все. Віднині всі справи, що їх вона за життя зробила або могла ще зробити, всі її думки, вже думані і ще не думані, всі її почуття, які вона відчула і могла б відчути, всі її досягнення, всі її сили й таланти — все належить чародієві. Долі, якими заволодіває чародій, роблять його могутнішим. Але він не може забрати долю силою. Її повинні віддавати добровільно.

— Людина, яка віддає свою долю, помирає?

— Так, але не в звичному сенсі. Може, її тіло і продовжує життя. Це вже не має значення. Ця людина... вона вмирає в ширшому сенсі. Вмирає навіть сама пам'ять про неї. Перестають існувати всі наслідки її перебування на Землі.

— Всі наслідки? Всі зникають?

— Вони, може, й не зникають, але вони вже не належать їй.

— А діти, наприклад?

— Якщо ти віддав долю чародієві та мав дітей, то це вже його діти.

— Жах який!

— У тебе... себто, у вас є діти?

— Ні.

— Чародій, який має багато доль, може проживати почерезно будь-яку, може комбінувати їх як завгодно. Може користуватися будь-яким досвідом, спогадами, враженнями, здібностями тих, чиї долі він забрав.

— А той, хто віддає орхідею долі?

— Той просто віддає орхідею долі. І живе собі далі, так, ніби орхідеї в нього ніколи не було.

— І чародія це влаштовує?

— Звісно. Ще й як. Орхідея чужої долі теж додає йому могутності.

— Він отримує всю міць і волю людини, яка віддала йому орхідею?

— Ні. Для цього треба віддати йому орхідею долі в комплекті зі своєю долею. Якщо просто віддати орхідею долі, то вона приблизно рівна будь-якій звичайній долі. Адже це орхідея твоєї долі, тільки тебе вона робить таким могутнім.

— Але ж в орхідеї немає спогадів і талантів.

— Спогадів нема, а таланти є. У ній є енергія долі та деякі можливості, які взагалі-то належать тому, чиєї долі орхідея, але відтак належатимуть чародієві. Коли чародій отримує просту людську долю, він отримує комплект замальовок, а отримати орхідею — отримати чистий аркуш, і роби з ним, що хочеш. Іноді так краще.

— Тобто, можна синтезувати штучну долю?

— Щось таке.

Погляд Бурецьвіта впав на його залишену без уваги чашку чаю. Він ухопив її та відпив.

— Якщо чародій, наприклад, купить собі в якійсь крамниці орхідею, це буде теж ніби він захопив чийсь долю?

— Ні. Щоб мати орхідею як долю, чародій має отримати її з рук людини, чиєї долі орхідея.

— Що ж може змусити людину віддати свою долю або орхідею долі?

— Тебе ж щось змушує. До речі, смачна штука, де купляв?

Останнє стосувалося торта.

— Чай твій охолов, — зауважила я, вмикаючи електрочайник, — окропу підлити?

Бурецьвіт застряг осклянілим поглядом на ножі у солодких крихтах, що лежав посеред столу.

— Краще нову чашку наллю. Ну то що, зізнавайся, я права? То в цьому річ, хтось хоче твою долю?

Не встигла я промовити цю репліку, як у моїй голові майнуло: «На біса ж я питаю?»

— Так, — зітхнув нарешті Бурецьвіт, — я... невдало одружився...

— Що?!

— Ну, тобто, не одружився. Я невдало запропонував руку і серце.

— І долю? Ти заборгував комусь свою долю?

— Так. Батькові своєї нареченої. Він чародій.

— Псих! — вигукнула я. — Ти здурів — одружуватися з дочкою чародія?!

— Я не знав, що вона — дочка чародія.

— Може, вона й не дочка чародія, а дочка людини, чию долю він поцупив, — пробубоніла я.

— Здається, вона таки його дочка. Він її дуже любить.

— А ти що, розхотів женитися?

— Ще б пак.

— Дізнався деякі подробиці з... з біографії?

— Щось таке.

— Бачиш, як необачно. Чого людям одружуватися в такому віці?

— Ми кохали одне одного.

— Цікава поведінка для закоханої дівчини — намагатися поцупити для татка долю нареченого.

Я замислилася. Мене непокоїло те, що він мені повідав, а ще більше — сам факт того, що він це мені повідав. Питати не треба було. Тепер думки в моїй голові ніби стрибали і намагалися перекричати одна одну. Чайник скипів і вимкнувся.

— Зазвичай чародії здобувають долі обманом або шантажем, наприклад, погрожуючи зробити щось зле близьким людям. Але в них має бути формальна причина. У твоєму випадку — відмова одружуватися?

— Так.

— Не розумію. Ну, не хочеш — і все. У чому річ? Ти щось обіцяв?

— Ну...

— Віддати долю, якщо не одружишся?

— Угу.

— Нащо?

Я простягла йому чашку з гарячим чаєм. Він укинув кубик цукру і почав розбовтувати ложкою.

— Розумієш... це важко пояснити. Я, мабуть, виглядаю повним бовдуром.

— Скільки часу дали вони тобі?

— Рік.

— Рік. Має бути три. За правилами. Пошуки орхідеї можуть тривати десятиліття. Рік — це мало, вимагай три.

— Вона це зробила, я не повинен був, — раптом сказав він.

— Що?

— Я просто спитав її жартома, чи не втече вона з весілля. А вона заприсяглася своєю долею, що вийде за мене.

— То ти нічого такого не казав?

— Казав. Інакше було б нечесно, правда?

— Уй...

— Я знаю... — він посміхнувся і поставив чашку. — Дякую за чай, мені вже час іти.

— Іди. Навряд чи я тобі ще чимось зараджу.

— Ні, в мене ще є кілька питань. А навідаюся, може, завтра зранку, погодую вашу троянду. Просто сьогодні мені вже слід іти, ще запізнюся.

Він підвівся.

— Куди?

— Я домовився про зустріч зі спеціалістом із привласнення чужої долі.

— До побачення. Мені теж уже час говорити компліменти кактусові. І треба побалакати з водоростями.

— Ви всенький день присвячуєте рослинам.

— На щастя, мені нема необхідності шукати орхідею.

— А ви багато знаєте про це. Я чимало часу витратив на пошуки інформації про орхідею, чародіїв — і майже дарма. А ви дуже обізнані.

— Так, я цікавлюся ботанікою.

Він застібнув плащ, напнув капелюха, попрощався й пішов.

Вночі була злива, співочий кущик сумно скиглив, перейнявшись настроями плакучого деревця, слабенько і якось перелякано мерехтіли в темряві рожеві кактусятка, ображено шепотілися в кутку водорості:

- ...він гадає, як з руками і ногами, то йому все можна...
- ...культури взагалі нема, скільки тут був, стільки вихователі смерділи...
- ...хам який...
- ...жахливий тип, мабуть, вегетаріанець...

Сночит невдоволено шелестів листячком, бо я не спала і йому нічого було робити.

«Хтось хоче вкрасти чужу долю, хтось украв чужу ялинку... — сонно думала я, — ...от як деякі дівчатка діють впевнено... і нікуди він не дінеться, не те що я, сиджу зі своїми квітами... віддати власну долю, все, заради чого оце народжуватись, страждати... чого він просто так ходить, хай завтра кактус купить...»

Двері з моєї кімнати до зали з квітами завжди були прочинені, ми з рослинками дослухалися одне до одного. Раптом почулося характерне рипіння ключа в замку. Я затамувала подих. Десь там, у темряві сусіднього приміщення, на підлогу посипалося розбите скло. Рипнули двері.

- Вітаємо тебе у нашій оселі, милий друже рослин!
- Дідько... — долинуло із зали.

Я лежала на ліжку й не знала, що вчинити. Незваний гість притих на мить, потім зачинив за собою двері й кудись рушив. Я повільно стягла з себе ковдру і стала тихенько вибиратися з постелі. Злодій наткнувся на щось у мороці і знову сказав:

— Дідько!

Я пройшла кілька кроків своєю кімнатою і зупинилася на порозі. Серце стукало, ніби клевцем, у грудну клітину.

У неяскравому сьайві кактусів я розгледіла темну постать, що стояла перед полицями з різним зіллям. Єдине, що можна було розгледіти, це те, що злодій — чоловік. Він узяв горщечок із невеликим рожевим кактусом і став водити ним уздовж полиць і щось бурмотіти.

— Слухайте, а що цей нахаба тут робить? — загомоніли водорості.

Чоловік різко повернувся і побачив мене.

— Я — грабіжник. У мене є ніж, — він вихопив ножа і розмахував ним, як малі діти прапорцями. — Я вас заріжу.

— Нащо?

— Я грабіжник. У мене немає грошей.

— Вам гроші потрібні?

— Ні, мені потрібне зілля від невдач. Де воно?

— Там.

— Де?

— Вам допомогти? Світло, ввімкнися.

Ввімкнулося світло. Чоловік примружився на мить. Він був у чорних джинсах, у чорному светрі під шию і в чорній масці а-ля Зорро. Тепер над маскою світилися шалені розгублені очі. Все його тіло було напівзігнуте, ніби він збирався грати в пінг-понг, а ножа мав за ракетку. Я рушила до нього.

— Не підходьте, — попередив він.

— Не бійтеся, у вас же є ніж.

Я зупинилась і оглянула свій арсенал чаклунських засобів.

— Значить, зілля від невдач. Я радила би змішати це з цим, — я взяла дві скляні коробочки. — У пропорції один до трьох. А саме: двадцять і шістдесят грамів. Зараз відміряю.

Я дістала порожній пакетик і підійшла до ваги.

— Досить цілитися в мене ножом, він усе одно не вистрілить. Отже, це слід вкинути в окріп і варити десять хвилин. Потім процідити.

— А-а!

Дзвенькіт позаду повідомив, що ніж упав на підлогу. Я обернулася. Невдаха-грабіжник підійшов заблизько до перегороди, і плющ почав діяти. Шия злодія опинилася в чіпких обіймах зраділої рослини, яка стискала її дедалі більше, руки й ноги теж були оплутані. Плющ намагався ніби вчавити тіло жертви у стіну. Я кілька секунд спокійно на це дивилася, а потім сказала:

— Досить, плющику.

Чоловік міг би і втриматися на ногах, але волів упасти на коліна та опертися руками об підлогу для надійності.

— Так от, процідити і залишити на дві години у прохолодному місці... Слухайте: якщо не те зробите, то вріжете дуба. Потім випити рівно одну склянку. 250 мілілітрів. Не передозуйте.

Я загорнула пакетик і простягла йому.

— Тримайте, хоч я б радила ліпше щось від дурної голови.

Чоловік підвівся. Маска з нього спала. У нього було худе довгасте обличчя, ніби постійно перехняблене: все на лівій половині лица було вище, ніж на правій.

Він узяв пакетик, сказав: «Дякую» і швидко полишив мою крамницю.

Наступного дня Бурецьвіт не прийшов, рожу довелося годувати мені. За день теж не прийшов. «Може, вдавився», — чогось подумала я. Минув тиждень, і я вже нечасто згадувала шукача орхідеї.

Аж раптом у середу зранку він знову з'явився на порозі моєї крамниці:

— Вибачте, я обіцяв погодувати вашу троянду, а не прийшов, може, сьогодні можна?

Я з радістю надала йому таку можливість.

— Наступного разу вимагатиму обітниці, — я чогось думала, що пожартувала, а він чомусь не засміявся.

— Є якісь успіхи? — спитала я.

— Ну... я домовився на два роки.

— Що? А, зрозуміло. Але треба було вимагати три.

«Люди, які очікують смерті, намагаються встигнути здійснити щось за останні роки, а що робити людині, яка має віддати долю?» — промайнуло у мене в голові.

— Ну, юначе, мені нема чим особливо вас порадувати. Я думала над вашою проблемою. Так от, щоб знайти орхідею власної долі, треба, по-перше, її мати. Себто, треба, щоб вона існувала як така. А цього вам ніхто не гарантує, бо орхідеї долі мають не всі. Мабуть. Цього ніхто не знає.

— А як дізнатися?

— А ніяк.

— А є люди, які напевне не мають орхідеї долі?

— Є. Чародії.

— Справді?

— Так.

— То вони в деякому сенсі... паразити?

— У деякому сенсі. Так от. По-друге, просто так ти орхідею долі не знайдеш. Для цього треба мати вказівки осіб, які мають стосунок до магії. А вони самі обирають, кому допомагати.

— Яких, наприклад, осіб?

— Взагалі-то цим опікуються русалки. Вони клопочуться всіма рослинками і тваринками, які мають особливу енергетику.

— А русалки можуть точно сказати, чи є в мене орхідея долі?

— Якщо захочуть. Далі, якщо русалки скоординують твої дії, а не заморочать геть твою голову, як вони це любляють робити, ти вирушиш на пошуки. Якщо пошуки твої завершаться успішно, ти матимеш справу з Садівником.

— Із ким?

— Кожна орхідея долі зароджується з волі вищих сил сама по собі в момент твого народження і росте собі аж до твоєї смерті, незалежно від того, чи знайшла її людина, чиєї долі ця орхідея, чи ні. Але доглядати її приставлено садівників, позаяк орхідея потребує турботи, аби вона не сконала завчасно. Кожна орхідея має свого Садівника.

— Садівник — людина?

— Не обов'язково. Це може бути людина, а може бути лісовичок чи побережник. Річ у тім, що люди рідко погоджуються бути садівниками. Адже це треба значну частину свого життя присвятити орхідеї. Садівники не мають ні родин, ні друзів. Орхідеї — створіння дуже ревниві. Щоправда, тому, хто стає Садівником, русалки відплачують певною магичною послугою. Тому Садівниками пропонують стати людям, які конче потребують якогось дива і за це ладні перекреслити власне життя.

— А з Садівником можуть бути проблеми?

— Авжеж. Ти маєш довести Садівникові, що еси гідним своєї орхідеї.

— Але ж якщо вона є і якщо я її знайшов, то, значить, гідний.

— Розумієш, за час доглядання за орхідеєю Садівники звикають до неї, і тут діє ще й особистий чинник.

— О Господи!

— Так. Окрім того, якщо русалок іще можна обійти, то Садівників — ні як. Без їхньої згоди не отримати орхідеї долі. А тепер вони ще й злі та недовірливі.

— Чому?

— Як чому? Садівник не повинен віддавати орхідею нікому, крім людини, чиєї долі є ця орхідея, а зараз їх, бачиш, на торги виставляють. Живий Садівник не дозволив би такого.

— А Садівника можна вбити?

— Кого завгодно можна вбити.

— І отримати орхідею?

— Так, але ти отримаєш гарну і дорогу квітку, але не більше. Орхідеї не пробачають убивства Садівника.

— У-ух. І оце всі люди, які знайшли свою орхідею, пройшли такий довгий шлях?

— Всі. Деяким, щоправда, русалки самі пропонують допомогу в пошуках орхідеї. Це так звані обранці. Якщо спеціального запрошення нема, то шансів небагато.

— Весело.

— Еге ж. І останнє. Якщо ти відшукаєш орхідею власної долі, тобі не захочеться її комусь віддавати. Вийдемо надвір?

Ми залишили крамницю і всілися на ґанку. Мені тут було спокійніше, бо я могла тримати в полі зору ялинки пристрасті.

— Слухай, а що тобі зробиться, якщо ти не віддаси своєї долі чи орхідеї долі, адже вони не можуть її забрати силоміць?

— Тоді на мене і на весь мій рід нашлють прокляття.

— О, то в тебе чимало варіантів: віддати долю, знайти і віддати орхідею долі, одруження і прокляття. Є з чого вибирати. А вона тобі геть не подобається?

Він подивився на мене, ніби я бовкнула дурницю.

— А зілля відвороту не допоможе?

— Не знаю. А як?

— Ну, як... Щоб їй самій розхотілося за тебе виходити!

— Не знаю.

— Варто спробувати.

— Так, я зараз усе пробую. А де взяти таке зілля?

— Я можу зробити.

Ми помовчали.

— Тобі не здається, що тебе дурять?

— Тобто?

— Пригадуєш, я казала, що чародії заволодівають долями через обман або шантаж. Мені здається, що твій випадок — не виняток. Можливо, ця дівчина — не його дочка і навіть не дочка людини, чию долю він забрав. І зовсім вона тебе не любить, і заміж за тебе вона не збиралася. А твої почуття до неї можна було викликати нехитрими засобами. Далі вона витягає з тебе обітницю. Досить темний момент, бо обітниці зараз не в моді, та й обітниця така дивна: «своєю долею». Скоро після того, як ти їй заприсягнувся своєю долею, дізнаєшся деякі речі, про які раніше й гадки не мав. Дещо дуже неприємне про неї. Та й можна було легко призупинити дію речовин, що підігрівали твої почуття. Себто, щоб закоханість не обірвалася з підозрілою миттєвістю, але й щоб вона не затьмарювала жахіття новини. Після цього майбутнє одруження починає видаватися тобі жахливою перспективою. Тут виявляється, що її батько — чародій, і вони нагадують тобі про обітницю, погрожуючи узвичаєним покаранням за зраду — прокляттям на рід.

— Може, так воно і було, — буркнув Бурецьвіт.

— Дивися, якщо відворот не подіє, то так воно і є.

— Я так люблю тут бувати, так люблю всі твої квіти! Це чудове місце, найкраще у світі, такий гарний краєвид із вікна! Господи, а яка ти гарна сьогодні! Просто диво!

— Сонце, відійди від лілії екстазу.

— Річ не в твоїх квітах, я закохалася!

— І від ялинки пристрасті відійди.

Вона слухняно відступила від деревця спокуси.

— Ну от. Тут на мене ніщо не діє? Його звати Херувим.

— Як?

— Херувим.

— Жах який.

— Він такий сексуальний.

— Угу. Будеш печиво?

— Ні, ти знаєш, щось не хочеться.

Я зітхнула і віднесла в інший куток кущик для схуднення.

— Прогуляймося? Мені тут остобісіло сидіти.

Ми йшли порожньою після дощу вулицею. На асфальті блищали калюжі, в які я намагалася влізти і які старанно оминала моя подруга. Вітер віяв нам в обличчя, тому волосся на очі не кидав, проте піднімав спідницю.

Хмаринки вже розбіглися, небо було ніжно-блакитного кольору, по овиду охоплене рожево-ліловою стрічкою заходу сонця. Пора ще була тепла, але комарі вже зникли, тому я вельми полюбляла перейти під вечір.

— Ну, як твої справи, подруго? — заговорила я перша.

— А, так. Цей Херувим...

— А коротко ти його як називаєш?

— Все тобі розкажи. Так от, у нього є одна вада.

— Ім'я?

— Ні, ім'я дуже навіть поетичне. У нього кепський смак.

«Ще б пак, із таким ім'ям», — подумала я, але промовчала.

— Річ у тім, — продовжувала моя закохана подруга, — що він подарував мені букет квітів.

— Ну?

— Що ну? Подарувати зрізані квіти — все одно, що подарувати напівпридушене кошеня.

Я замислилась.

— Чогось мені здається, що я колись таке казала.

— Так, ти казала, і я тепер використовую. Я сказала, що квіти приймаю тільки в горщиках.

— О, молодець! Треба було дати йому в той момент адресу моєї крамниці.

— А ти як живеш тут?

— Живу потроху. Слухай, я щось таке пам'ятаю, ніби ти колись спілкувалася з русалками?

— Спілкувалася. Я в них працювала. Відповідала на телефонні дзвінки.

— Справді? А їм можна зателефонувати?

— Так, але прості смертні зазвичай не знають цього номера. Ой, важка була робота.

— А що ти робила?

— Ну, в мене була така велика товста книга. Щось на кшталт збірки афоризмів. Там були різні загадки, філософські віршики, цитати з якихось премудрих книжок, прислів'я та приказки і подібна мура. Вони були розсортовані по темах. Ну от, телефонує хтось. Щось питає чи починає пояснювати. У всіх же якісь проблеми, знаєш. Я, замість того, щоб йому нормально відповісти, кажу: «Зачекайте хвилинку», беру оту книжку і знаходжу якийсь вислів, який мав би стосунок до того, про що мені щойно казали. Що більше плутаний, то краще. Якщо нічого

не знаходжу, то беру щось таке загальне, філософське, про сенс життя. І зачитую. Зачитувати треба було гарно, з інтонацією, якось із натяком. Після цього мій співрозмовник зазвичай казав: «Що?» або «Га?» Я тоді видавала щось на кшталт: «Добре поміркуйте над цим», або «Це — порада від русалок», або «Ви ще маєте шанс змінити своє життя», — і клала слухавку. Була ця книга і в електронному вигляді, але я віддавала перевагу надрукованій.

— А ти впевнена, що правильно розуміла, про що тобі кажуть, і знаходила доречні цитати?

— Звісно, не впевнена. Я ж кажу, робота тяжка. Це ж усе впливає на імідж русалок.

— А якби я захотіла зустрітися з якоюсь русалкою, то це можна було би зробити?

— Теоретично можливо.

— Розумієш, мені треба розширювати асортимент, а хто ж, як не русалка, стане у пригоді в такій справі. Ми могли би налагодити співпрацю. У моїй крамниці є унікальні види, а русалки мають цікавитися унікальними видами.

— Я можу допомогти тобі влаштувати таку зустріч. Тільки маю попередити, що русалки дратуються, коли їх турбують через дрібниці.

— А як вони знають, що дрібниці, а що — ні? Я впевнена, що моє питання — не дрібниця, хіба вони можуть переконати мене в протилежному?

Вона усміхнулася, поглянувши на мене.

— Подруго, ти така рішуча.

— А що?

— Мені здається, ти на все здатна заради своїх зелених друзбанів.

— Тобі так здається?

— Просто ти мала би більше уваги приділяти людям. Ти не бачиш людей.

— Я не бачу людей? Я бачу людей вісім годин на добу, мені вже млясо від того, що я бачу. З рослинками я відпочиваю.

— Так, але люди, яких ти бачиш, для тебе тільки клієнти. А клієнти — це, вважай, взагалі не люди. Ти ж тільки подумай, в усіх цих людей є свої радощі, свої проблеми — ти про них гадки не маєш.

— Так, у моїх клієнтів багато проблем, добре хоч я не мушу всіх їх вирішувати. Не хвилюйся, я пам'ятаю про людей, подруго.

«Все скінчено. Я маю висловити Вам подяку за співчуття і розуміння, за всю ту важливу інформацію, яку Ви мені надали.

На жаль, відворот не знадобився. Тепер я не зможу одружитися з моєю нареченою, навіть якщо б і захотів. Її більше нема серед живих.

Моя доля, мабуть, перейде до рук чародія. Я гадаю, що він, може, навіть краще знає, як нею розпорядитися.

Ще раз дякую Вам за все.

Бурецвіт».

Таку листівку я отримала за два з половиною тижні після останньої зустрічі із шукачем орхідеї. Я прочитала її вголос, і плакуче деревце ледь не сказилося. На звороті листівки було зображено зайчика з морквою, вбраного у біле дитяче платтячко.

— Цить, — гримнула я на плакуче деревце, яке ревіло і кричало диким розпачливим криком. — Помовч!

— А-а-а! У-у-у! Горе-е-е!

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ